

[Hartvig Frisch.]

— ikke fordi jeg vil sige, at det er blevet forstaaet saaledes —, at Finansudvalget kunde give en endelig Hjemmel for Bevillingens Afholdelse. Man vil finde det rigtigst, at det fastholdes som det afgørende for al dansk Bevillingsskik, at det er Rigsdagen, der giver Bevillingen, den endelige Hjemmel er Rigsdagens Hjemmel, og man har derfor ment, at Stykket ikke skulde indsættes, skønt det dækker Praksis, idet det eventuelt kunde misforstaaes, som om der nu i Grundloven var fæstnet den Praksis, at der kunde gives en endelig Bevillingshjemmel af Finansudvalget. Jeg tror i og for sig, man har set Spøgelser her, men ogsaa Spøgelser maa man tage sig i Agt for, i alt Fald naar de kan optræde ved højlys Dag.

I § 42 foreslaas „Den Forenede Rigsdag“ ændret til „Rigsdagen“. Nu kunde jeg tænke mig, at Medlemmerne, naar de ser, at det her drejer sig om Valg af Revisorer, vil stille sig det Spørgsmaal, om Revisorerne da ikke skal vælges af „Den Forenede Rigsdag“. Det skal de jo. Men naar Udtrykket her foreslaas ændret, er det, fordi der een Gang for alle i § 39 er givet den Hovedregel om alle de Valg, som Rigsdagen foretager, at de foretages af „Den Forenede Rigsdag“. Hvis der nu her pludselig om dette enkelte Valg kom til at staa, at det var Den Forenede Rigsdag, der foretog det, vilde dette være paafaldende, og man vilde spørge: Hvorfor skal det særlig bemærkes her, naar Hovedregelen for alle Valg, der foretages af Rigsdagen, er givet i § 39?

Til § 44 er der ogsaa foreslaaet Ændringer. Det, det her drejer sig om, er, hvorledes Lovforslagenes Gang er dels gennem de to Ting, dels gennem Den Forenede Rigsdag. Vi har inden for Flertallet stødt en imod, at Paragraffen, som den hidtil var formet, begyndte med at give Forskrifter for Lovforslags Behandling i de to Ting, derefter i et Mellemstykke handlede om Lovforslags Behandling i Den Forenede Rigsdag og sluttelig igen behandlede Spørgsmaalet om Lovforslags Behandling i de to Ting, altsaa naar et Lovforslag efter at være behandlet i det Ting, hvor det først er blevet fremsat, oversendes til det andet Ting; med andre Ord, man vender dér tilbage til Lovforslags Behandling i de to Ting. Det foreslaas derfor nu, at Stk. 1 og Stk. 3 sættes sammen til eet Stykke som Stk. 1, og der sker den Ændring i Slutningen af dette Stk. 1, at den kommer til at lyde saaledes:

„Naar et Lovforslag efter at være behandlet i det Ting, for hvilket det er forelagt, oversendes til det andet Ting,

bestemmer dette uden Forhandling, om Forslaget straks skal overgaa til sidste Behandling eller forinden skal drøftes i et Udvalg.“

Ændringen vedrører dette Udtryk „sidste Behandling“, idet der i Regeringsforslaget stod: „... om Forslaget straks skal overgaa til Behandling og Afgørelse, eller forinden skal drøftes i et Udvalg“. Det viste sig under vore Forhandlinger, at dette Udtryk „til Behandling og Afgørelse“ var dobbelttydigt, idet nogle opfattede det, som det var to Behandlinger, andre opfattede det, som det var en sidste Behandling. Dette sidste havde utvivlsomt været Kommissionens Mening, men vi fandt saa, at det udtrykkeligt burde siges. Nu kunde man sa gøre den Indvending: naar det nu straks uden Forhandling afgøres, om Lovforslaget skal gaa til sidste Behandling eller til Udvalg, vil det altsaa sige, at der ikke er to Behandlinger, men kun een, og den Indvending er rigtig. Men der skal dertil føjes, at det, man fra vor Side har lagt Vægt paa, er, at Spørgsmaalet skal sættes som et Punkt paa Dagsordenen, som et Punkt til Behandling, og derved, at Fristerne skal overholdes, vil der være den nødvendige Tid til, at de, der ønsker at kræve Udvalg, kan gøre sig deres Grunde til, at de ønsker Udvalg, klart. Alt dette kan finde Sted. Man kan sige, at det er en formel Ting, idet der staaer „uden Forhandling“, men det vil alligevel rigsdagsmæssigt set figurere som en Behandling, at det skal bestemmes, om Lovforslaget skal gaa i Udvalg eller til sidste Behandling.

Til Paragraffens Slutning maa jeg ogsaa gøre en Bemærkning. Der staaer dér, at et Lovforslag, der fremsættes for Den Forenede Rigsdag, skal undergives tre Behandlinger i denne, og at Forslag, der fra Rigsdagens Ting oversendes til Den Forenede Rigsdag i Henhold til § 45, Stk. 1 — det er saadanne, hvorom de to Ting ikke kan opnaa Enighed —, skal undergives een Behandling, og endelig, at Forslag, der oversendes i Henhold til § 45, Stk. 2 — det er saadanne, der har faaet Flertal imod sig, som det hedder —, skal undergives to Behandlinger. Der er altsaa i disse Regler Tale om tre, een og to Behandlinger. Motiveringen for, at saadanne Forslag, som er forkastet i et af Tingene, skal undergives to Behandlinger, er selvfølgelig den, at hvis et Forslag forkastes ved første Behandling og derefter, naar det overgaves til Den Forenede Rigsdag som forkastet Forslag, dér kun skulde undergives een Behandling, vilde det betyde, at Forslaget